

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (11-17 Ὀκτωβρίου). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τά ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου ἕξη· Καί τῶν Πατέρων τά ἐξῆς: Τὰς ἐπτὰ Συνόδους τὰς τῶν Πατέρων, κατὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓναν συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷ δέ, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος, γράφων ὁμοῦ τε καὶ κρατ ὕνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων, ὃς καὶ πρέσβεας αὐτοὺς ἀγρύπνους, τῆς σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου συμποίμενας. Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἔθετο τιμίαν τὴν ἑβδομάδα, σκιᾶ προσανέχουσι, καὶ λατρεύουσι ταύτη, ἣν περ Πατέρες συνδραμόντες, ἐν ἐπτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τοῦ ἐν ἐξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τόδε, ἀπαρτίσαντος, καὶ τὴν ἑβδόμην εὐλόγησαντος, σεμνοτέραν εἰργάσασθε, ὄρον ἐκθέμενοι Πίστεως. Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανῶς παρεδώκατε, τρισόλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ τέσσαρας</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (11-17 Ὀκτωβρίου). ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τά ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου ἕξη· Καί τῶν Πατέρων τά ἐξῆς: Τίς ἐπτὰ Συνόδους τῶν Πατέρων, πού συγκροτήθη- καν σέ διάφορες ἐποχές, ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ νέος τίς συγκέντρωσε πολὺ καλὰ σέ ἓναν κανόνα, αὐτόν ἐδῶ, γράφοντας μαζί καὶ ἰσχυροποιώντας τὰ δόγματά τους (τίς ἀποφάσεις τους)· ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς προβάλλει στόν Κύριο ὡς ἀγρύπνους πρεσβευτές τῆς σωτηρίας καὶ κοι- νοὺς ποιμένες (πνευματικούς βοσκούς) τοῦ ποιμνίου. Τό γράμμα τοῦ Νόμου καθιέρωσε ὡς τίμια τὴν ἑβδομάδα γιά τοὺς Ἑβραίους πού ἦταν ἀφοσιωμένοι σ' αὐτήν καὶ τὴν τιμοῦσαν μέ λατρευτικές τελετές· Αὐτήν, Πατέρες, ἀφοῦ συγκεντρωθήκατε στίς ἐπτὰ Συνόδους μέ τὴν παρακίνηση τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τό σύμπαν σέ ἕξη ἡμέρες καὶ εὐλόγησε τὴν ἑβδόμη, τὴν καταστήσατε πιο σεβαστή ἐκθέτοντας τὴ συνοδική ἀπόφαση τῆς Πίστεως. Γιά τὴν Ἁγία Τριάδα μέ τίς ἀποφάσεις σας διδάξατε σέ ὅλους ὅτι εἶναι ἡ αἰτία ὅλης τῆς δημιουργίας, τρισμα- κάριστοι Πατέρες· διότι ἀφοῦ συγροτήσατε τρεῖς καὶ</p>
--	--	---

Συνόδους, μυστικωτάτω λόγω θέντες, καὶ ἔκδικοι φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα ἐνεφήνατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιήσασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου ἀνάκαμψις Ἐλισσαιὲ τοῦ πάνυ, ὅμως ἀνέκαμψεν ἐπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις, αἷς τὴν νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκάμμοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερρηγμένον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύμνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὥσπερ ὁ Σὴμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρώαν τὸ πάλαι, καταισχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας ἐπώνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς Εὐτυχεῆς καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλινάριους τε Σαβελλιοσεβήρους λύκους βαρεῖς ἀποδειχθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς ποιμνῆς τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες, ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους

τέσσερεις Συνόδους γιὰ μυστηριώδεις λόγους, καὶ ἀφοῦ ἀναδειχθήκατε ὑπερασπιστὲς τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, ἀποφανθήκατε ὅτι ἡ Ἁγία Τριάδα κατασκεύασε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως πού εἶναι τέσσερα καὶ δημοιούρησε τὸν κόσμον.

Ἦταν ἀρκετὴ καὶ μία μόνο ἐπιστροφή τοῦ περιφρομένου Προφήτου Ἐλισσαίου, γιὰ νὰ ξαναδώσει ζωὴ στό νεκρὸ παιδί αὐτῆς πού τὸν φιλοξενούσε· Ὅμως ξαναγύρισε κοντὰ του ἐπτὰ φορές καὶ ἔσκυψε ἐπάνω του ὡς προορατικὸς προαναγγέλλοντας τίς δικές σας συνάξεις μέ τίς ὁποῖες διατηρήσατε τὴν πίστη στό ζωντανό Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ νεκρώσει ὁ Ἄρειος καὶ οἱ συνεργάτες του πού κοπίαζαν μαζί του θανατώνοντάς τον πνευματικά.

Τὸν κομματιασμένο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ σχισμένο ἀπὸ σκυλιά πού ὑλακτοῦσαν (γαύγιζαν) τὸν ράψατε μέ σοφία, σεβάσμιοι Πατέρες, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπετε τὴν γύμνωσή του (ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς), ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Σὴμ καὶ ὁ Ἰάφεθ παλαιά (δὲν ἄντεχαν νὰ βλέπουν τὴ γύμνωσή) τοῦ πατέρα τους, καταντροπιάζοντας τὸν πατροκτόνο Ἄρειο, πού φέρει τὸ ὄνομα τῆς μανίας, καὶ ὅσους εἶχαν τὰ ἴδια φρονήματα μ' ἐκεῖνον.

Τοὺς αἰρετικούς Μακεδόνιο καὶ Νεστόριο καὶ τὸν Εὐτυχῆ καὶ τὸν Διοσκόρο, τὸν Ἀπολλινάριο καὶ τὸν Σαβέλιο καὶ Σεβῆρο, πού ἀποδείχθηκαν λύκοι ἄγριοι μέ δέρματα προβάτων, ὡς ἀληθινὸί Ποιμένες τοὺς ἀπομακρύνετε ἀπογυμνωμένους ἀπὸ τὰ δέρματα (τίς προβιές), μακριὰ ἀπὸ τὸ κοπάδι τοῦ Σωτῆρα, ἀφοῦ τοὺς

καταστήσαντες, ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα...

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος
σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας
ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς
Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα
μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα, τοὺς
καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ Ὁρθοδόξων προμάχους,
τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Ἥχου.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (Κεφ. ΙΔ'. 14-20)

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λῶτ ὁ
ἀδελφίδους αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς
αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν
ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς
τὴν νύκτα αὐτός, καὶ οἱ Παῖδες αὐτοῦ μέτ' αὐτοῦ
καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως
Χοβάλ, ἣ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ
ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λῶτ
τὸν ἀδελφίδουν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ
ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν.
Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν
αὐτῷ μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς
τοῦ Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μέτ'

χαρκτηρίσατε ἄριστα τρισαθλίους· Γι αὐτό σᾶς μακα-
ρίζουμε.

Δόξα ...

Ἄς ὑμνήσουμε σήμερον τὴν μυστικὴν σάλπιγγα τοῦ
Πνεύματος, τοὺς Πατέρες ποὺ εἶχαν μέσα τοὺς τόν Θεό,
οἱ ὅποιοι μελώδησαν μέσα στὴν Ἐκκλησία τὴν ἀρμονικὴν
μελωδίαν τῆς θεολογίας, δηλαδή μία Τριάδα
ἀπαράλλακτη καὶ οὐσία καὶ θεότητα· Αὐτοὺς ποὺ
ἐξουδετέρωσαν τὸν Ἄρειο καὶ εἶναι ὑπερασπιστὲς τῶν
Ὁρθοδόξων· Οἱ ὅποιοι πρεσβεύουν πάντοτε στὸν Κύριο
νά ἐλεθθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Ἥχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (ΙΔ'. 14-20).

Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἄβραμ, ὅτι αἰχμαλωτίσθηκε ὁ Λῶτ ὁ
ἀνηψίος του, μέτρησε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γεννήθηκαν
στὴν οἰκογένειά του, καὶ ἦταν τριακόσιοι δέκα καὶ
ὀκτώ· Καὶ ἀκολούθησε (τοὺς ἐχθρούς) μέχρι τὴν πόλη
Δάν· Καὶ ἐπιτέθηκε ἐναντίον τοὺς κατὰ τὴν νύκτα ὁ ἴδιος
καὶ μαζί του οἱ ὑπηρέτες του, καὶ τοὺς χτύπησε, καὶ
τοὺς νίκησε, καὶ τοὺς καταδίωξε μέχρι τὴν Χοβάλ, ποὺ
βρίσκεται ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν· Καὶ ἔφερε πίσω
ὅλο τὸ ἵππικὸ τῶν Σοδόμων, καὶ ἔφερε πίσω τὸν Λῶτ τὸν
ἀνηψίό του καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ τὴν γυναῖκα
καὶ τὸ Λαὸν· Καὶ βγήκε ὁ βασιλιάς τῶν Σοδόμων σὲ συ-
νάντησή του μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν σφαγὴ τοῦ
Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων ποὺ ἦταν μαζί του

αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον Βασιλέως, καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον, ἦν δὲ Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἐκτίσεν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονόμιον. : (Α΄. 8-11, 14-17).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱούς, Ἰσραήλ· ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν, εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ Ἰσαάκ καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφούς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτούς ἡγεῖσθαι ἐφ' ἡμῶν, χιλιάρχους καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρὸς καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ

στήν κοιλάδα τοῦ Σαβύ, δηλαδή «στήν κοιλάδα τῶν βασιλέων». Καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ὁ βασιλιάς τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἦταν καὶ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, πρόσφερε (στὸν Θεό) ἄρτους καὶ οἶνο (κρασί). Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ καὶ εἶπε· Εὐλογημένος νὰ εἶναι ὁ Ἄβραμ ἀπὸ τὸν Ὑψιστο Θεό, πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ· Καὶ δοξασμένος ἅς εἶναι ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος πού παρέδωσε τοὺς ἐχθρούς σου αἰχμαλώτους στὰ χέρια σου.

Δευτερονόμιο: (Α΄. 8-11, 14-17).

Εἶπε ὁ Μωσῆς πρὸς τὸ Λαὸ τοῦ Ἰσραήλ· Κοιτάξτε, παρέδωσα μπροστά σας τὴ γῆ· Μπεῖτε καὶ κληρονομήστε τὴ γῆ, πού ὀρκίσθηκε ὁ Κύριος στοὺς πατέρες σας, τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, νὰ τὴ δώσει σ' αὐτούς καὶ στοὺς ἀπογόνους τους μετὰ ἀπ' αὐτούς· Καὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο (τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο) σᾶς εἶπα· Δέ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς κυβερνῶ μόνος. Ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς μας σᾶς πλήθυνε, καὶ νά, εἴσθε σήμερον ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸ πλήθος. Ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σας νὰ σᾶς αὐξήσει χίλιες φορές ἀπὸ ὅ,τι εἴσθε, καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσει, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκε· Καὶ πῆρα ἀπὸ σᾶς ἄνδρες σοφούς καὶ ἐπιστήμονες καὶ συνετούς, καὶ ἀνέθεσα σ' αὐτούς νὰ σᾶς διοικοῦν, ἀρχηγούς χιλίων καὶ ἑκατό καὶ πενήντα καὶ δέκα ἀνδρῶν καὶ γραμματοδιδασκάλους καὶ δικαστές σας· Καὶ ἔδωσα ἐντολὴ στοὺς δικαστές σας ἐκεῖνο τὸν καιρὸ λέγοντας· Νά ἀκούτε προσεκτικὰ τίς διαφορὲς μεταξύ τῶν ἀδελφῶν σας, καὶ κρίνετε δίκαια μεταξύ κάθε ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του (τοῦ Ἰσραηλίτου) καὶ τοῦ προσηλύτου (τοῦ ξένου). Δέ θὰ κάνεις διάκριση

προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσει πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς, οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστι.

Δευτερονόμιον. (Γ'. 14-21).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ· ἰδοὺ, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προεῖλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ ἰσχυρός, καὶ φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον. Ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾶ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα:

Στιχηρά τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος

προσώπου κατὰ τὴν κρίση· Ὅπως θὰ κρίνεις τὸν ταπεινό καὶ ἄσημο, ἔτσι θὰ κρίνεις τὸν ἰσχυρό καὶ ἐπίσημο· Δέν θὰ διστάζεις μπροστά σέ πρόσωπο ἀνθρώπου, διότι ἡ κρίση εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Δευτερονόμιο: (Γ'. 14-21).

Εἶπε ὁ Μωσῆς στό Λαό τοῦ Ἰσραήλ· Νά, εἶναι τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός (ἡ ἀτμόσφαιρα) καὶ ὁ οὐρανός ἐπάνω ἀπ' αὐτήν, ἡ γῆ καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτήν. Ἐν τούτοις διάλεξε ὁ Κύριος τοὺς πατέρες σας, γιὰ νά τοὺς ἀγαπᾶ, καὶ διάλεξε τοὺς ἀπογόνους ἐκείνων μετὰ ἀπ' αὐτούς, δηλαδή ἐσᾶς, σήμερα περισσότερο ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη· Καί θὰ περικόψετε τή σκληροκαρδία σας, καὶ δέν θὰ ἔχετε πλέον σκληρό τράχηλο (λαιμό). Δέν θὰ εἰσθε ἀλαζόνες, (ὑπερήφανοι). Διότι ὁ Κύριος ὁ Θεός σας αὐτός εἶναι Θεός τῶν Θεῶν καὶ Κύριος τῶν Κυρίων· Ὁ Θεός ὁ μέγας καὶ ἰσχυρός καὶ φοβερός, ὁ ὁποῖος δέν ἐπηρεάζεται ἀπό πρόσωπο οὔτε θὰ δωροδοκηθεῖ· Εἶναι αὐτός πού ἀποδίδει δικαιοσύνη στόν ξένο καὶ στόν ὀρφανό καὶ στή χήρα· Καί ἀγαπᾶ τόν ξένο δίνοντάς του τροφή καὶ ἔνδυμα· Τόν Κύριο τόν Θεό σου θὰ εὐλαβεῖσαι, καὶ αὐτόν μόνο θὰ λατρεύεις, καί σ' αὐτόν μόνο θὰ προσκολληθεῖς, καί στό ὄνομά του θὰ ὀρκίζεσαι· Αὐτός θὰ εἶναι καύχημά σου, καί ὁ ἴδιος θὰ εἶναι Θεός σου, αὐτός πού ἔκαμε γιὰ σένα αὐτά τὰ μεγάλα καὶ ἔνδοξα, πού εἶδαν τὰ μάτια σου.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα:

Στιχηρά τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδας.

<p>Δόξα ...</p> <p>Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης, συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν, καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Νεῦσον παρακλήσεσι σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἢ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.</p> <p>Νῦν Ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).</p>		<p>Δόξα ...</p> <p>Σήμερα ἡμεῖς τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων ἅς ἐορτάσωμε με εὐσέβεια καὶ πίστη τὴν ἐτήσια μνήμη τῶν θεοφόρων (πού ἔχουν τὸν Θεό μέσα τους) Πατέρων, οἱ ὅποιοι συναθροίστηκαν ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη στὴ λαμπρὴ πόλη τῆς Νικαίας. Διότι αὐτοὶ ἐξουδετέρωσαν τὸ ἄθεο δόγμα τοῦ φοβεροῦ Ἀρείου σκεπτόμενοι ὀρθὰ καὶ τὸν ἀπέβαλαν με συνοδικὴ ἀπόφαση ἀπὸ τὴν Καθολικὴ (τὴν Ὄρθόδοξη) Ἐκκλησία· Καὶ με μεγαλειώδη τρόπο δίδαξαν σέ ὅλους νὰ ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει πρὸ τῶν αἰώνων καὶ εἶναι ὁμοούσιος (τῆς ἴδιας οὐσίας) καὶ αἰώνιος μαζί με τὸν Πατέρα, διατυπώνοντας τὸ στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, με ἀκρίβεια καὶ εὐσέβεια. Γί' αὐτὸ κι ἡμεῖς ἀκολουθώντας τὰ θεϊκὰ τους διδάγματα με βεβαιότητα καὶ πίστη λατρεύομε μαζί με τὸν Πατέρα τὸν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ μιὰ Θεότητα, Τριάδα με τὴν ἴδια οὐσία.</p> <p>Καὶ νῦν Θεοτοκίον...</p> <p>Δεῖξε συγκατάθεση στὶς παρακλήσεις τῶν δούλων σου, Πανάμωμε (Ἀμόλυνη), παύοντας τίς ἐπιθέσεις τῶν συμφορῶν μας, ἀπαλλάσσοντας μας ἀπὸ κάθε θλίψη. Διότι ἐσένα μόνο ἔχουμε ἀσφαλῆ καὶ βέβαιη ἄγκυρα, καὶ τὴ δική σου προστασία ἔχουμε στὴ διάθεσή μας. Μὴ ντροπιασθοῦμε, Κυρία, προσκαλώντας σε. Ἀπάντησε γρήγορα στὴν ἱκεσία αὐτῶν πού φωνάζουν· Χαῖρε, Κυρία, ἢ βοήθεια ὅλων, χαρὰ καὶ σκέπη καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.</p> <p>Νῦν Ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).</p>
---	--	--

<p>Απολυτίκια. Τό ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου. Δόξα ... Τῶν Πατέρων. Ἵπερδεδοξασμένος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαχνε δόξα σοι.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας, Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τον θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.</p> <p>Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ.16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (11-17 Ὀκτωβρ.). ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Ἀναστάσιμα Τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Ἵπακοή. Ἀναβαθμοί. Προκείμενον: (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς).</p>		<p>Απολυτίκια Τό ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου. Δόξα ... Τῶν Πατέρων. Εἶσαι ὑπερβολικά δοξασμένος, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού θεμελιώσες ἐπάνω στή γῆ τοὺς Πατέρες ὡς φωτει- νά ἀστέρια καὶ διὰ μέσου αὐτῶν ὀδήγησες ὅλους ἐμᾶς στὴν ἀληθινὴ πίστη, πολυεύσπλαχνε, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Καὶ νῦν.... Θεοτοκίο. Ἐσύ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες Σταύρωση, Ἀγαθέ, Ἐσύ πού ἀπογύμνωσες τόν θάνατο μέ τόν θάνατό σου, καὶ ἔδειξες τὴν Ἀνάσταση ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτοὺς πού ἐπλασες μέ τό χέρι σου· Δεῖξε τὴ φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σέ γέννησε, καὶ πού πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο.</p> <p>Ἀπόλυση. Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (11-17 Ὀκτωβρίου). ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Ἵπακοή. Ἀναβαθμοί. Προκείμενο: (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς).</p>
---	--	--

<p>Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου: Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον. Ἑωθινόν. (Ὁκτώηχος. Σελ. 190-202). «Ἀνάστασιν Χριστοῦ...»: (Συλλειτουργγ. Σελ. 33-34). Ν'. Ψαλμός: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον: (Συλλειτουργγ. Σελ. 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ωιδή Α'. Τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Ὑμνολογῆσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένῳ μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτὰ δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τοῦ Παρακλήτου, Κύριε, τὴν σοφίασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγήσασαν. Μείζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἑβδομος, δημιουργίας καὶ γὰρ· τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελής κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν, καὶ νῦν πασῶν τῶν αἰρέσεων, λήξις εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον. Νενικηκῶς τὸν θεομάχον Ἄρειον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρῖν, ποιμαντικῇ ράβδῳ ὀρθοδόξοις ἴθυνε, τὴν Ἐκκλησίαν δόγμασιν, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυνε, τοὺς εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.</p>		<p>Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου: (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Ἑωθινό. (Ὁκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργγ. Σελ. 33-34). Ν'. Ψαλμός: (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριο: (Συλλειτουργικό. Σελ. 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὠδή Α'. Τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ ὑμνολογήσω τώρα τὴν ἐβδόμῃ Σύνοδο, δός μου τό σύνολο τῶν ἑπτὰ χαρισμάτων τοῦ Αγίου Πνεύματος, Κύριε, πού ἔδωσε σοφία σ' αὐτήν μέ πύρινες γλῶσσες καὶ ἀνάγκασε κάθε βλάσφημῷ φλυα- ρία νὰ σωπάσει. Ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀνώτερος ἀπό τοὺς ἀριθμούς ὑπῆρξε ὁ ἑβδομος· Διότι κατὰ τὴν ἐβδόμῃ ἡμέρα ἔγινε ἡ τέλεια κατάπαυσις ὅλος τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ κατὰ τρῶ- πον πρωτότυπο· Καί τώρα ἔγινε ἡ λήξις ὅλων τῶν αἰρέσεων στή Σύνοδο μέ τόν ἴδιο ἀριθμό. Οἱ Πατέρες ἀφοῦ νίκησαν τό θεομάχο (τόν ἐχθρό τοῦ Θεοῦ) Ἄρειο προογουμένως στή Νίκαια, καθοδήγησαν τὴν Ἐκκλησία μέ ποιμαντικῇ ράβδο, μέ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα· Καί τώρα μέ αὐτήν καταντρόπιασε τοὺς εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος τῶν πατέρων, ὁ Θεός.</p>
--	--	---

Θεοτοκίον.

Ὡς οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν,
ὁμολογοῦμεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν,
ἀνωδίνως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον,
προσκυνοῦμέν τε τούτου, στηλογραφοῦντες τὴν
μόρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρραγῆ
Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι
Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτήν, παρασαλεῦσαι
θέλοντας, ὡς Ἀντιχρίστου μοίρας, τῶν εὐσεβῶν
παρεσάλευσαν.

Ἀνακαθαίρει θολερούς, καὶ βορβορώδεις
χειμάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, καὶ
διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν
διδασκῶν τοῖς ῥείθροις, ὁ τῶν Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν,
χριστιανοκατηγόρων, συνδρομῆ τῶν φιλοχρίστων
ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων
γέγονεν, ἧς Βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος
συνήγοροι.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἀπέστω δυσσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ
σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου καὶ ταύτην, μὴ
κηρύττων τὸν Χριστόν, θεανδρικῶς κηύσασαν, καὶ
τῷ πυρὶ πεμπέσθω, κατακαϊόμενος ἄπαυστα.

Μικρὰ Συναπτὴ.

Θεοτοκίον.

Ὅπως μᾶς δίδαξαν οἱ Πατέρες μέ εὐσέβεια,
ὁμολογοῦμε μέ πίστη, ὅτι παρθενικὴ κοιλία γέννησε
χωρὶς πόνους τοκετοῦ τὸν ἄσαρκο μέ σάρκα· Καί
προσκυνοῦμε τὴν μορφή του εἰκονίζοντάς την καὶ τιμη-
τικά τὴν ἀσπαζόμεσθε.

Ὡδὴ Γ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Γιά νά μή σαλευθεῖ ἡ ἐνιαία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,
μυσταγωγούμενοι (καθοδογούμενοι) ἀπ' αὐτόν οἱ ἅγιοι
Ποιμενάρχες ἀπομάκρυναν ἀπό τοὺς εὐσεβεῖς, αὐτοὺς
πού ἤθελαν νά τὴν κλονίσουν ὡς συμμετόχους τοῦ
Ἀντιχρίστου.

Ξανακαθαρίζει τοὺς θολοὺς καὶ βρώμικους χειμάρ-
ρους ἢ σύναξο τῶν Πατέρων ἀντλώντας (βγάζοντας νε-
ρό) ἀπό τίς πηγές τῆς σωτηρίας καὶ χορταίνει τό λαό
τοῦ Θεοῦ πού διψᾷ μέ τά ρεύματα τῶν διδασκῶν.

Ἐναντίον τῶν ἀλοθινὰ μισοτῶν κατηγόρων τῶν
χριστιανῶν ἐγένε ἡ ἐβδόμο σύνοδος τῶν φίλων τοῦ
Χριστοῦ (τῶν Πατέρων) στή λαμπρὴ πόλι τῆς Νικαίας,
τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν ὑποστορικτές οἱ βασιλεῖς Εἰρήνη
καὶ Κωνσταντῖνος.

Θεοτοκίον.

Ἄς ἐξαφανισθεῖ κάθε δυσσεβῆς (αἰρετικός) πού δέν
σέβεται τὴ σεβάσμια εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ δέν
ἀναγνωρίζει ὅτι αὐτὴ γέννησε τὸν Χριστό ὡς Θεάνθρω-
πο, καὶ ἄς σταλεῖ στή φωτιά τῆς κολάσεως, ὅπου θά
κατακαίεται ἀκατάπαυστα.

Μικρὴ Συναπτὴ.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσάλων, σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσφήμων συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς. Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ταχὺ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομήτορ ἀγνή, ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούντων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνούντων σε· θραῦσον τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἰρέσεων πάσας, γνώτωσαν ὅτι μόνη, θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβείαις σου Ὁρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα. Ωιδὴ Δ'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Ῥῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν, πάντα ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῶ, τοὺς μὴ σεβομένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ θεοειδέστατοι. Ὡσπερ ἐπτὰ, σάλπιγγες Ἱεριχούντια, εἰς ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομήν, οὕτως αἱ ἐπτὰ, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συνδρομήν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίγγων τοῦ Πνεύματος.</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. Ἀποδειχθήκατε σαφέστατα ἀστέρια ὑπέρλαμπρα στὸν κόσμον, Πατέρες θεολόγοι, λιώνοντας τίς αἰρέσεις τῶν βλάσφημων φλύαρων, σβήνοντας τίς φλογισμένες συγχύσεις τῶν κακόφημων· Γί' αὐτὸ ὡς Ἱεράρχες τοῦ Χριστοῦ πρεσβεύσατε νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς. Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Γρήγορα πρόφθασέ μας Παρθένε Μητέρα ἀγνή· Λύτρωσέ μας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πού βλασφημοῦν ἐσένα καὶ δέν σε προσκυνοῦν· Σύντριψε ὅλες τίς φλυαρίες τῶν αἰρέσεων· Ἄς μάθουν ὅτι ἐσύ μόνο ὑπάρχεις Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅποια μέ τίς πρεσβεῖες σου σώζεις τὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων. Ῥδὴ Δ'. Ὁ Αναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Ἔχοντας τὸ Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς βέλος καὶ σπαθί οἱ Πατέρες οἱ ὅμοιοι μέ τόν Θεό, σφάζουν πνευματικά μέ τό σῶμειο τοῦ Σταυροῦ ὅλους αὐτούς τοὺς ἐχθροὺς οἱ ὅποιοι ἐπίσῳς δέν σέβονται τὰ εἰκονίσματα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων. Ὅπως οἱ ἐπτὰ σάλπιγγες κατεδάφισαν τὰ τείχη[Ⓜ] τῆς Ἱεριχοῦς κατὰ τὴν ἔβδομῃ[Ⓜ] περιφορά, ἔτσι οἱ ἐπτὰ Σύνοδοι ὅλο τό πλήθος αὐτῶν πού ἐξεγεύρονταν κατὰ τοῦ Θεοῦ τό γκρέμισαν στό χάος στήν ἐβδόμῃ[Ⓜ] σύναξῃ[Ⓜ] τῶν ἡχ[Ⓜ]ῶν σαλπίγγων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.</p>
---	--	--

Νεανικήν, ἔνστασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῷ
θείῳ, ζήλῳ πυρπολούμενος, ὁ Πατρικὸς δῆμος
Ἡλίου, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς Ἱερεῖς ἐθανάτωσε·
διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα,
σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογμάτισε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγνε, σὺ μου καὶ ὕμνησις,
σὺ λιμὴν μου, σὺ μου καὶ κυβέρνησις, ἢ τὸν Θεόν,
Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον,
ἀσυνδυάστως κηύσασα· διὸ σου ἀδιστάκτως,
προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχυΐ σου
ἐνδυναμούμενος.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Ἵψηλὴ διανοία, συνδιασκεψάμενοι
ἀνεθεμάτισαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα
τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, καὶ τὴν
τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέμειν
ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡμέρα
ἐπέφανεν, εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ Χριστῷ
εὐφροσύνως βοήσωμεν. Τὴν εἰρήνην δίδου, τὴν
σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδόμης Συνόδου
Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου ὁ
Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως, τὸ
ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον, καὶ μορφῇ τῇ τούτου,
περιγραπτὸς ὁράται θέλων, κατ' οὐσίαν ὁ ὢν

Δείχνοντας νεανικὴ ἀντίσταση καὶ πυρπολούμενο
ἀπὸ θεϊκοῦ ζήλου τὸ πλῆθος τῶν Πατέρων ὅπως ὁ Προ-
φήτης Ἡλίας θανάτωσε τοὺς ἱερεῖς τῆς ντροπῆς· Γι'
αὐτὸ μὲ θάρρος ἀποφάνθηκε, νὰ προσκυνοῦμε τὴν
εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μὲ σχετικὴ προσκύνηση.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, Πάναγνη, ἐσύ καὶ
ἀντικείμενο τοῦ ὕμνου μου, ἐσύ καὶ λιμάνι μου, ἐσύ καὶ
κυβερνήτης μου ἐσύ πού χωρὶς γάμο γέννησες μὲ σῶμα
τόν Θεό, τόν Λόγον τοῦ Πατρὸς· Γι' αὐτὸ καὶ ἀδιστακτα
προσκυνῶ τὴν εἰκόνα σου παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τῆ
δύναμή σου.

Ωιδὴ Ε'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Ἄφοῦ συσκέφθησαν ἀπὸ κοινοῦ μὲ ὑψόλο φρόνῃμα
οἱ Πατέρες, ἀνεθεμάτισαν τοὺς εἰκονομάχους, ἐπειδὴ
εἶχαν ἀλλόκοτα φρονήματα· Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό
καθιέρωσαν νὰ ἀπονέμουμε τὴν τιμὴ στὴν εἰκόνα τοῦ
Χριστοῦ.

Τώρα εἶναι καιρὸς εὐφροσύνης, αὐτὴ τῇ στιγμῇ
ἐμφανίσθηκε ἡμέρα σωτηρίας· Ἄς εὐφρανθοῦμε λοιπὸν
καὶ ἄς φωνάξουμε στὸν Χριστὸ δυνατά· Δίνε μας τὴ δική
σου εἰρήνη μὲ τίς ἱκεσίες τῶν Πατέρων τῆς ἐβδόμης Συ-
νόδου, Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ εὐσπλαχνία ἐλέους γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθέ-
νο χωρὶς ἀλλοίωσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ παίρνοντας τὸ ξένο
(τὸ σῶμα) ὡς δικό του· Καὶ μὲ τὴ μορφὴ τοῦ σώματος,
ἐκεῖνος πού εἶναι ἀπερίγραπτος στὴν οὐσία, φαίνεται

ἀπερίγραπτος.

Ἰδιή ΣΤ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.
Τῶν Πατέρων.

Ρανάτωσαν γλυκασμόν, τὰ ὄρῃ καὶ ἀγαλλίασιν· αἰρετικῶν ἢ πλῃθύς· ἀπεσκορακίσθῃ γάρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰὸν τῶν εἰκόνων, τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτῃσιν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένῃ τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μοτρός Υἱός, ὁ Πατρός ἀμήτωρ τὸ πρίν, ἀπάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθείς, καὶ ἀναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννήσασαν, σὺν τῷ γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Μικρά συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθῃ διπλοῦς τῇ φύσει, ὃν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα, αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς. Καὶ διὰ τοῦτο, τὴν ἀλθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν

περιγραπτός.

Ἰδιή ΣΤ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.
Τῶν Πατέρων.

Ἄς στάξουν τὰ ὄρῃ ρανίδες (σταγόνες) γλυκύτητας καὶ ἀγαλλίασῃ· Διότι βγῆκε ἀπὸ τῆ μέσῃ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν πού ἔχυνε ὡς πικρὸ δολοθήριο τὴν ἀπόρριψῃ τῶν ἀγίων εἰκόνων.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἄς γιορτάζουν μαζί τὸ μεγαλεῖο τῆς κόρῃς τοῦ Θεοῦ· Διότι ἀναδεικνύεται μεγάλῃ καταβάλλοντας αὐτοὺς πού τὴν μείωναν.

Θεοτοκίον.

Εἶναι Υἱὸς Μοτέρας χωρὶς πατέρα, ὁ πρίν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ χωρὶς μοτέρα, αὐτὸς πού γεννήθῃκε καὶ μέ ἀναγέννησε· Γί' αὐτὸ εἰκονίζοντάς τῃν καταφιλῷ αὐτὴν πού τὸν γέννησε μαζί μέ αὐτὸν πού γεννήθῃκε ἀπ' αὐτὴν.

Μικρὴ συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Ὁ Υἱὸς πού ἔλαμψε ἀπὸ τὸν Πατέρα μυστηριωδῶς, γεννήθῃκε ἀπὸ γυναῖκα διπλὸς ὡς πρὸς τὴ φύσῃ· Αὐτὸν γνωρίζοντας δέν ἀρνούμεθα τὴν εἰκόνα τοῦ σώματός του, ἀλλὰ ζωγραφίζοντάς τῃν μέ εὐσέβεια τὴ σεβόμεθα μέ πίστῃ, καὶ γί' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία κρατώντας τὴν ἀλθινὴν πίστῃ προσκυνεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Οἶκος.

Θέλοντας ὁ πανεύπλαχνος Θεὸς νά μᾶς ἔχει

ἀεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσμιον ἀνατυποῦσθαι μορφήν, ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὀρῶντες, πιστεύωμεν, ἄπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν, γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην στεφάνους παρεχόμενον τοῖς Ἁγίοις Ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι, δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Συναξάριον.

Τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τό ἐξῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς καὶ ἀμαθῶς καὶ ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπτὰς καὶ Ἁγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχοι. Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὄπλοις,
Λόγε, Ἐχθροὺς τροποῦνται τῶν σεβαστῶν
εἰκόνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

ἄγρουπνους πάντοτε γιὰ τὴν τέλεια μνήμη τῆς ἐνανθρωπήσεώς του, παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους αὐτὴν τὴν ὑπόθεση, νὰ ἀποτυπώνουμε τὴ σεβάσμια μορφή μὲ τὰ χρώματα τῶν εἰκόνων. Ὡστε βλέποντας αὐτὴν μὲ τὰ μάτια μας νὰ πιστεύουμε ὅσα ἀκούσαμε μὲ τὰ λόγια, γνωρίζοντας καθαρά τίς πράξεις καὶ τὸ ὄνομα, τὴ μορφή καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ τὸν δωρητὴ τῶν στεφάνων τὸν Χριστὸ πού δίνει τὰ στεφάνια στοὺς Ἁγίους Ἀθλητὲς καὶ Μάρτυρες. Μὲ αὐτὰ ὅλα τώρα ἡ Ἐκκλησία κρατώντας ἰσχυρότερα τὴν ἀληθινὴ πίστη, προσκυνεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Συναξάριο.

Τοῦ Μηναίου. Καὶ ἔπειτα τό ἐξῆς:

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐκτελοῦμε τὴ Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων οἱ ὅποιοι συγκεντρώθηκαν γιὰ δευτέρη φορά στὴ Νίκαια κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν εὐσεβῶν καὶ φίλων τοῦ Χριστοῦ βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων πού ἀπὸ ἀμάθεια καὶ ἀπερισκεψία εἶπαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ λατρεύει τὰ εἰδῶλα καὶ κατέβασαν ἀπ' αὐτὴν τίς σεβάσμιες καὶ Ἁγίες εἰκόνες.

Στίχοι. Οἱ ὑπερασπιστὲς σου μὲ τὰ ὄπλα τῶν λόγων σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, κατατροπώνουν τοὺς ἐχθροὺς τῶν σεβασμίων εἰκόνων.

Μὲ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων Πατέρων, Θεέ μας,
ἐλέησέ μας.

Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60). Ωιδή Ζ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Ἡτῶνται τοῖς δόγμασιν, αἰρεσιάρχαι τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασίλειος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ναοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντα βροτούς, ὡραίῳ κάλλει, συμψάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τοῦτο τὰ πάντα φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστόν, μέτ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον. Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστόν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν. Ωιδή *'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Νομοθετεῖ μὲν ἄριστα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς Ἱερᾶς εἰκόνας Χριστοῦ·</p>		<p>(Συλλειτουργικό Σελ. 58-60). Ῥδή Ζ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Νικῶνται οἱ ἀρχῆγοὶ τῶν αἰρέσεων μέ τὰ δόγματα τῶν θεολόγων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἀποδίδουν ὀρθὰ τὸ σε- βασμὸ τῶν εἰκόνων στὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα, ὅπως εἶπε ὁ Μέγας Βασίλειος· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Οἱ ναοὶ ἐξωραΐζονται τώρα μέ τίς λαμπρές εἰκόνες· Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος μέσα στίς Ἐκκλησίες ψάλλει μαζί μέ τούς ψάλτες πρὸς τιμὴν Ἐκείνου ὁ ὅποιος εἶναι ὡραῖος περισσότερο ἀπὸ ὅλους τούς ἀνθρώπους· Ἄς εἶναι δοξα- σμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Ἀνέτειλε τὸ φῶς, ἄς ἐξαφανισθεῖ μακριὰ τὸ σκοτάδι, οἱ αἰρετικοὶ ἄς φύγουν ἀπὸ τὴ μέσο· Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ τὰ πάντα γέμισαν ἀπὸ φῶς, τὸν φωτοδότῃ Χριστὸ μέ χαρὰ ὑμνοῦν καὶ λένε· Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πα- τέρων μας. Θεοτοκίον. Ἡ πάναγνῃ Κυρία, ἡ μόνῃ ἐλπίδα τῆς σωτῆρίας ὄλων, ἡ ὅποια κατὰ τρόπο ὑπερφυσικὸ γέννησε τὸν Βα- σιλέα τῶν βασιλέων τὸν Χριστό, κρατῶντας τὸν στὰ χέ- ρια τῆς ὡς βρέφος προσκυνεῖται εἰκονιζόμενῃ μαζί του, ὅπως λένε οἱ Πατέρες. Ῥδή *'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου. Τῶν Πατέρων. Νομοθετεῖ βέβαια ἄριστα ἡ σύνοδος τῶν Πατέρων γιὰ τούς εὐσεβεῖς τὴ σχετικὴ προσκύνῃσῃ καὶ τὴν ἀναστήλωσῃ τῆς ἀγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ· κι ἐμεῖς οἱ</p>
--	--	---

οί φιλευσεβείς δέ, τήν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τήν ἐκείνων, καί πόθῳ τήν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Ἑπταπλασίως ἔκαμπτον, ταπεινοὺς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων, τὰς ὁρμὰς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν, ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Συνόδου, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ τὴν ὄφρυν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἑπταπλασιωτέως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων, αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες, τῇ θεῖᾳ δυνάμει δέ, ἐξασθενοῦσι γλῶσσαι πολλαὶ τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων, καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕναν γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται νήπιος, ἐκοντὶ διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὅλην Ἀγνή, καὶ τὴν ὀυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὸ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφοῦταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἦδιθ' Ἐ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

φίλοι τῆς εὐσεβείας ὡς ὑπάκουα παιδιά τους ἐκτελοῦμε τὴν ἐτήσια μνήμη ἐκείνων καὶ μέ πόθο φιλοῦμε θερμά τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Ἑπταπλάσια οἱ ὑπερήφανοι (οἱ αἰρετικοί) ἔκαναν τοὺς ταπεινοὺς νὰ λυγίζουν καὶ ἐμπόδιζαν τίς διαθέσεις τῶν φίλων τῶν ἀρετῶν (τῶν ὀρθοδόξων), μέ ὅσα συκοφαντοῦσαν τίς θεάρεστες πράξεις τους· Ἀλλὰ οἱ Πατέρες τῆς ἐβδόμης Συνόδου, ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν στὴ Νίκαια, ἀμέσως ρίχνουν κάτω μέ τρόπο ἑπταπλασιώτερο τὴν ὑπερηφάνεια ἐκείνων.

Βέλη νηπίων γίνονται ὅπως λέγει ὁ ψαλμὸς γιὰ τοὺς σοφοὺς (αὐτοὺς πού σκέπτονται μέ γεροντική σοφία) τὰ τραύματα καὶ τὰ χτυπήματα αὐτῶν πού σκέπτονται ὡς νήπια (τῶν νηπιοφρόνων): Καὶ μέ τῇ θεῖᾳ δυνάμει ἐξασθενοῦν οἱ πολλὲς γλῶσσες (οἱ φωνές) αὐτῶν πού ἔλεγαν βλασφημίες μέ ὑπερηφάνεια· Καὶ ὁ καθένας ἀναγνωρίζει τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἕναν καὶ μόνον Θεὸν αἴτιο τῶν πάντων .

Θεοτοκίο.

Γίνεται νήπιο μέ τὴ θέλησή του ἀπὸ εὐσπλαχνία ὁ Δημιουργὸς ἀπὸ τὰ ἀγνά αἱμάτα σου, Ἀγνή, διατηρῶντας σε ὀλόκληρη καθαρὴ μετὰ τὴ γέννηση καὶ καθαρίζοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπο, πού λερώθηκε· Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στίς εἰκόνες παίρνει τὴν ἴδια μορφή μ' ἐσένα ὡς πρὸς τὴ φύση μέ τὸ νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος, μολονότι ὑπάρχει Θεὸς ὡς πρὸς τὴ φύση.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἦδιθ' Ἐ'. Ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων

Ὁ μέγας τῆ ἰσχυῖ καὶ τῆ βουλή, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῆ ὀρθοδοξία σου συντηρῶν, Πατέρων πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσεσι.

Μεγάλων ἠξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι, ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς, καὶ νῦν σκιὰν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκός, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὀραῖτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν, ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιάς, βαρβαρώδους ἰππείας ἠρέθισας, ῥύμην αὐτός, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν, καὶ Βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ τεθαρρηκότι σοι Παντουργέ, ταῖς εὐπαρρησιάστοις, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον οὐδαμῶς, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνους ἀγγελικός, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διὸ σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνουμεν.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια. (Οκτώηχος 203-213).

Ἐσὺ ὁ μέγας στή δύναμη καὶ στή θέληση, ὁ ὅποιος συγκρατεῖς εἰς τὰ πάντα ἀκατανόητε, μόνε Θεέ, παντοδύναμε, ἄρχοντα καὶ Βασιλιά τῶν πάντων, δυνάμωσε τὴν Ἐκκλησία διατηρώντας τὴν στήν ὀρθοδοξία μέ τις παρακλήσεις τῶν πανενδόξων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἐξευτέλισαν τὴν κακοδοξία (τὴν αἵρεση).

Ἀξιωθήκατε μεγάλων τιμῶν ἐπάνω στή γῆ, Ἅγιοι μέ τὰ οὐράνια φρονήματα, διότι τιμήσατε κατὰ τρόπο σχετικό τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ· Καί τώρα, ἀποθέτοντας τὴ σκιά καὶ τὸ κάλυμμα τῆς γήινης ζωῆς σας τὸν βλέπετε αὐτοπροσώπως κατὰ πρόσωπο γινόμενοι ἄξιοι καὶ τῶν μεγαλυτέρων.

Τὴν ἔφοδο τοῦ στρατεύματος τοῦ βαρβαρικοῦ ἰππικοῦ, τὴν ὁποία παρεκίνησες, γὰρ νά τιμωρηθοῦμε παιδαγωγικά, καὶ τὸ θράσος τους ἐναντίον μας Ἐσὺ σύντριψέ τα· Καί γίνε σύμμαχος στὸν βασιλιά μας πού στηρίζει τὸ θάρρος του σ' Ἐσένα, Δημιουργέ τοῦ παντός, μέ τις θαρραλέες πρεσβεῖες τῶν Πατέρων τῶν ὁποίων ἐκτελοῦμε τὴ μνήμη.

Θεοτοκίον.

Δέν μπορεῖ καθόλου ἀνθρώπινος νοῦς νά κατανοήσει τὸ μυστήριον τῆς φρικτῆς (τῆς ὑπερφυσικῆς) γεννήσεώς σου οὔτε ὁ ὑπερφυσικός νοῦς τῶν Ἀγγέλων, ὅτι δηλαδή γέννησες ἐσὺ ὑπερφυσικά τὸν Θεὸ μέ σάρκα· Γι' αὐτὸ γνωρίζοντάς σε Θεοτόκο (Θεογεννήτρια) ζωγραφίζοντάς σε μαζί μέ Ἐκεῖνον σέ μεγαλύνουμε.

Μικρή Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια. (Οκτώηχος 203-213).

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἑβδόμῃ, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ῥυσθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰωνίου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, σύναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρὸς σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν Πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας, δεῖξον πάντας κοινωνούς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Αἶνοι: Στίχοι. (Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τέσσερα ἀναστάσιμα τοῦ ἡχου.

Καὶ ἔπονται τὰ ἐξῆς):

Τῶν Πατέρων.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον

Πατέρες μέ τὰ οὐράνια φρονήματα πού συναθροισθήκατε στήν ἑβδόμη Σύνοδο ἀναπέμψετε δέηση μεγάλη στήν Ἁγία Τριάδα, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό κάθε αἵρεση καί ἀπό τὴν αἰώνια κρίση καί νά ἐπιτύχουν τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, αὐτοὶ πού ὑμνοῦν τὴν ἁγία σύναξή σας.

Θεοτοκίο.

Ὑπεράγαθε Κύριε, μέ τίς προσβεῖες τῆς Μητέρας σου καὶ τῶν Πατέρων πού συνάχθηκαν στίς ἑπτὰ Συνόδους, στήριξε τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐνίσχυσε τὴν Πίστη· Καί ἀνάδειξέ μας ὅλους συμμετόχους στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅταν ἔλθεις ἐπάνω στή γῆ, γιά νά κρίνεις ὅλη τὴν κτίση.

Αἶνοι Στίχοι. (Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια. (Τέσσερα ἀναστάσιμα τοῦ ἡχου.

Καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ἐξῆς):

Τῶν Πατέρων.

Ἀφοῦ συγκέντρωσαν ὅλη τὴν ἐπιστήμη τῆς ψυχῆς καὶ ἀφοῦ σκέφθηκαν μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα οἱ σεβάσμιμοι Πατέρες διατύπωσαν γραπτὰ μέ θεία ἔμπνευση τό οὐράνιο καὶ σεβάσιμο Σύμβολο τῆς Πίστεως, στό ὅποιο διδάσκουν σαφέστατα, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ἀρχή μαζί μέ τόν Πατέρα καί εἶναι ἀληθινά ἀπό τὴν ἴδια φύση (οὐσία), ἀκολουθώντας τίς διδαχές τῶν Ἀποστόλων ὀλοφάνερα οἱ ἔνδοξοι καὶ παμμακάριστοι ἀληθινά καὶ ἐμφορούμενοι ἀπό θεϊκά φρονήματα.

Στίχ. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ἀφοῦ δέχθηκαν μέσα τους ὅλη τὴν πνευματικὴ λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θέσπισαν θεόπνευστα τόν

χρησολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ χρηστοκήρυκες, Εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται Ἱερῶτατοι.

Δόξα...

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμών, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς περέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίζωμεν λέγοντες· Ὡ θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου. Νικαίας τὸ

ὑπερφυσικὸν χρησμὸν (τὸ Σῦμβολο τῆς Πίστεως) οἱ κήρυκες τοῦ Χριστοῦ (οἱ Πατέρες) πρωτοστατώντας οἱ μακάριοι στὰ Εὐαγγελικὰ διδάγματα καὶ σὶς εὐσεβεῖς παραδόσεις ἀφοῦ πῆραν σαφέστατα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν ἀποκάλυψη γι' αὐτά, καὶ ἀφοῦ φωτίσθησαν, ἐξέθεσαν Πίστη Θεδίδακτη.

Στίχ. Συγκεντρώστε κοντὰ τοὺς Ἁγίους τοῦ.

Ἀφοῦ συνέλεξαν ὅλη τὴν ποιμαντικὴ ἐμπειρία καὶ κίνησαν τώρα δικαιολογημένα τὸν δίκαιο θυμὸν, ἀπομάκρυναν τοὺς ἄγριους καὶ βλαβερούς λύκους οἱ θεῖοι Ποιμένες ἐκσφενδονίζοντάς τους μὲ τὴ σφενδόνῃ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔξω ἀπὸ τὸ πληρῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ (αὐτοί) ἔπεσαν γιὰ θάνατο καὶ ἀσθένησαν ἀθεράπευτα. (Αὐτὰ τὰ ἔκαναν οἱ Ἁγιοι Πατέρες) ὡς γνησιώτατοι δούλοι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἱερῶτατοι μυσταγωγοὶ τοῦ θεοῦ κηρύγματος.

Δόξα ...

Τὸ πλῆθος τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀφοῦ συγκεντρώθηκε ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, δογματίσει (δίδαξε) μίαν οὐσίαν καὶ φύσιν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Καὶ παρέδωσε στὴν Ἐκκλησίαν μὲ τρόπο λαμπρὸ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας. Αὐτοὺς ἐγκωμιάζοντας μὲ πίστη ἅς τοὺς μακαρίσουμε λέγοντας· Ὡ θεϊκὸ στρατόπεδο, ὀπλίτες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ στρατεύματος τοῦ Κυρίου, ἀστέρια πολύφωτα τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ, τῆς μυστηριώδους Σιών οἱ ἀκατάβλητοι (ἀπόρθητοι) πύργοι, τὰ εὐωδιαστά ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τὰ ὀλόχρυσά στόματα τοῦ Λόγου τοῦ

καύχημα, οίκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς
πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τό ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Ὑπερδεδοξασμένος εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν
θεμελιώσας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν
πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε
δόξα σοι.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε. Μὴ παρίδης
ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς
ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς
κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβειάν, καὶ
σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἢ προστατεύουσα αἰεὶ,
Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Τίτον. (Γ'. 815).

Θεοῦ, τό καύχημα τῆς Νικαίας, ἡ δόξα τῆς οίκουμένης,
μέ ἐπιμονή πρεσβεύετε γιὰ τίς ψυχές μας.

Μεγάλη Δοξολογία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τό ἀναστάσιμο τοῦ ἤχου.

Τῶν Πατέρων.

Εἶσαι ὑπερβολικά δοξασμένος, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ
πού θεμελιώσες ἐπάνω στή γῆ τοὺς Πατέρες ὡς φωτει-
νά ἀστέρια καὶ διὰ μέσου αὐτῶν ὀδήγησες ὅλους ἡμᾶς
στήν ἀληθινὴν πίστη, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σ' ἐσένα.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Προστασία τῶν χριστιανῶν πού δέν ντροπιάζεσαι,
μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴ ἀμετακίνητη, μὴ παραβλέψεις
τίς φωνές τῶν ἁμαρτωλῶν προσευχῶν μας, ἀλλὰ ἔλα
βιαστικά σέ βοήθεια ἡμῶν, πού σοῦ φωνάζουμε μέ πί-
στη· Τρέξε γρήγορα νά πρεσβεύσεις, καὶ σπεῦσε νά
ἱκετεύσεις, Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ προστασία, αὐτῶν
πού σέ τιμοῦν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Τίτον (Γ'. 815).

Τέκνον Τίτε, πιστός ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιούσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προϊστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιῖστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὦν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπη. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἀσπασαί τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν (Η' . 515).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ

Παιδί μου Τίτε, εἶναι ἀξιόπιστα ὅσα διδάχθηκες καὶ θέλω ἐγὼ νὰ σέ διαβεβαιώσω γ' αὐτά, γιὰ νὰ φροντίζουν νὰ πρωτοστατοῦν σέ καλὰ ἔργα ὅσοι πίστεψαν στὸν Θεό . Αὐτά εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα στοὺς ἀνθρώπους· Ἀνόητες ὁμως συζητήσεις καὶ γενεαλογικὸς πίνακες καὶ φιλονικίες καὶ διαμάχες γύρω ἀπὸ τὸν ἑβραϊκὸ Νόμο ἄφηνέ τις κατὰ μέρος, διότι εἶναι ἀνώφελος καὶ μάταιος. Αἰρετικὸν ἄνθρωπο μετὰ μίαν νοουθεσία (συμβουλή) καὶ δευτέρη παρὰ τὸν γνωρίζοντας ὅτι αὐτὸς ἔχει διαστραφεῖ καὶ ἀμαρτάνει καταδικάζοντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Ὅταν σοῦ στείλω τὸν Ἀρτεμᾶ ἢ τὸν Τυχικὸ βιάσου νὰ ἔλθεις σ' ἐμένα στὴ Νικόπολη· διότι ἐκεῖ ἔκρινα νὰ περάσω τὸ χειμῶνα. Τὸν Ζηνᾶ τὸν νομικὸ καὶ τὸν Ἀπολλῶ κατευόδωσέ τους μὲ πολλή φροντίδα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς λείπει τίποτε. Ἄς μαθαίνουν καὶ οἱ δικοί μας νὰ πρωτοστατοῦν σέ καλὰ ἔργα στὶς ἀπαραίτητες ἀνάγκες, γιὰ νὰ μὴ εἶναι ἄκαρποι. Σέ ἀσπάζονται ὅλοι πού εἶναι μαζί μου. Χαιρέτισε αὐτοὺς πού μᾶς ἀγαποῦν μὲ πίστη. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι μαζί μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιο.

Λουκᾶ (Η' . 515).

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή· Ἐβγήκε ὁ γεωργὸς γιὰ νὰ σπείρει τὸν σπόρο του· Καὶ καθὼς ἔσπερνε ἄλλο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε κοντὰ στὸν δρόμο καὶ καταπατήθηκε καὶ τὸν κατέφαγαν τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἄλλο ἔπεσε σέ πετρῶδες ἔδαφος καὶ ἀφοῦ φύτρωσε ξεράθηκε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ὑγρασία· Καὶ ἄλλο ἔπεσε μέσα στὰ ἀγκάθια, καὶ ἀφοῦ φύτρωσαν τὰ ἀγκάθια τὸ

συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό. Καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντας μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μερμυγῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

ἔπνιξαν· Καὶ ἄλλο ἔπεσε στὸ εὐφορο ἔδαφος, καὶ ἀφοῦ φύτρωσε ἔκανε καρπὸ ἑκατονταπλάσιο· Καὶ τὸν ρωτοῦσαν οἱ Μαθητές του λέγοντας· Τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη; Κι ἐκεῖνος εἶπε· Σ' ἐσᾶς δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ στοὺς ἄλλους μὲ παραβολές, ὥστε βλέποντας νὰ μὴ βλέπουν καὶ ἀκούοντας νὰ μὴ κατανοοῦν· Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς παραβολῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· Καὶ ἐκεῖνοι πού μοιάζουν μὲ τὸ ἔδαφος κοντὰ στὸ δρόμο, εἶναι αὐτοὶ πού ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ παίρνει τὸν λόγο ἀπὸ τῆς καρδίας τους, γιὰ νὰ μὴ πιστεύσουν καὶ σωθοῦν· Καὶ κείνοι πού μοιάζουν μὲ πέτρα, εἶναι ἐκεῖνοι πού ὅταν ἀκούσουν δέχονται μὲ χαρὰ τὸν λόγο, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ρίζα καὶ πρόσκαιρα πιστεύουν, ὅμως σὲ καιρὸ δοκιμασίας ἀπομακρύνονται· Καὶ ὅσοι μοιάζουν μὲ τὰ ἀγκάθια ὅπου ἔπεσε ὁ σπόρος, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν καὶ πορευόμενοι στὴ ζωὴ τους πνίγονται ἀπὸ τῆς μερμυγῆς καὶ τὸν πλοῦτο καὶ τῆς ἡδονῆς τῆς ζωῆς καὶ δὲν καρποφοροῦν· Καὶ κείνοι πού μοιάζουν μὲ τὸ εὐφορο ἔδαφος, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ καρδιά καλὴ καὶ ἀγαθὴ, ὅταν ἀκούσουν τὸ Λόγο, τὸν κατέχουν καὶ καρποφοροῦν μὲ ὑπομονή. Αὐτὰ λέγοντας φώναζε: Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ νὰ ἀκούει, ἄς ἀκούει.